

Arrest

nr. 148 435 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O.M.F., verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Tadzjiekse origine.

U bent geboren op 13 november 1955 in Kaboel. U beëindigde de middelbare school en volgde een universitaire studie technologie. U deed dertien maanden militaire dienst in de jaren 1978 en 1979 in het Ministerie van Defensie op het departement dat zich bezighield met constructie.

U studeerde tussen 1980 en 1986 in Tbilisi in Georgië dat toen deel uitmaakte van de Sovjet-Unie. Het eerste jaar volgde u een taalopleiding. Van 1981 tot 1986 volgde u een opleiding aan het Polytechnisch instituut van Tbilisi. In 1982 huwde u de Georgische A.C. (X ; O.V. X). Jullie kregen twee kinderen: O.A. en O.M., die respectievelijk in 1982 en 1983 werden geboren en de Georgische nationaliteit hebben.

In 1986 keerde u naar Afghanistan terug met uw echtgenote en uw twee kinderen.

Vier maanden later kreeg u de toestemming terug naar Tbilisi te gaan. U bleef tot 1989 in Tbilisi en verhuisde dan naar Moskou om er op de Afghaanse ambassade te werken. Na enkele jaren startte u een eigen bedrijf op. U reisde voor zaken regelmatig heen en weer tussen Georgië en Moskou.

U bleef tot 1999 in Moskou. Uw kinderen woonden samen met u en uw echtgenote in Moskou tot ze gingen studeren in Tbilisi, Georgië. Uw kinderen verblijven sindsdien in Tbilisi.

U en uw echtgenote woonden van 1999 tot 2008 in Tskhinvali, de hoofdstad van Zuid-Ossetië.

Kort na het uitbreken van het gewapend conflict tussen Georgië en Zuid-Ossetië in augustus 2008, deden Russische militairen in samenwerking met lokale politieagenten op een avond controles in alle huizen in jullie buurt. Ze waren op zoek naar wapens en Georgische militairen die ondergedoken waren. Toen ze vaststelden dat u over een Afghaans paspoort beschikte, vonden ze dit verdacht. Ze vroegen of u banden had met terroristen. U ontkende dit, maar de militairen arresteerden u en namen u mee. U werd ondervraagd en geslagen.

De volgende dag werd u verteld dat u zou worden vrijgelaten en dat u de stad moest verlaten.

De volgende ochtend kreeg u uw paspoort en kreeg u de boodschap dat u niet meer mocht terugkeren. Een vriend wachtte op u samen met politieagenten. U stapte de wagen in en jullie reden naar Vladikavkaz in Noord-Ossetië. U nam daar de bus naar Moskou. U ging naar het hospitaal voor een operatie.

Na uw herstel bleven jullie in Moskou tot januari 2012.

Nadien vertrokken u en uw echtgenote naar Afghanistan waar u een jaar en acht maanden als ingenieur in een constructiebedrijf in Kaboel werkte.

In Kaboel ondervond u problemen met een verre neef, M.M., die een commandant bij Hezb-e-Islami was en met wie u reeds voor uw vertrek problemen ondervond omdat u lid was bij de jeugdorganisatie van het communistische Khalq. Via uw oom kwam M.M. te weten dat u terug in Kaboel was. Hij zette mensen in uw wijk tegen u op omdat jullie – en in het bijzonder uw echtgenote – als ongelovigen werden beschouwd.

Op een dag vernam uw broer dat de mensen van de moskee jullie huis zouden vernielen. Jullie namen al jullie bezittingen en gingen bij een oom langs moederskant. Die raadde jullie aan Afghanistan te verlaten.

Op 29 november 2013 vertrokken u en uw echtgenote uit Afghanistan. Jullie reisden naar België waar u op 30 december 2013 samen met uw echtgenote een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een diploma van het Afghan Institute of Technology, een diploma van ingenieurswetenschappen uitgegeven in de Sovjet-Unie, een diploma Russisch behaald in de Sovjet-Unie, een document over uw legerdienst, een document over het bedrijf waarvoor u werkte in Afghanistan en een dreigbrief van de taliban voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming in artikel 48/4 § 2 aangetoond heeft.

Het CGVS verwijst hiervoor integraal naar de motivering in de beslissing van uw echtgenote omdat u en uw echtgenote zich op dezelfde problemen beroepen:

“Aan de basis van de asielaanvraag van u en uw echtgenoot liggen de problemen die jullie kenden op het einde van 2008 tijdens jullie verblijf in Tskhinvali in Zuid-Ossetië en de problemen die jullie ondervonden tijdens jullie verblijf in Afghanistan tussen januari 2012 en november 2013.

U en uw echtgenoot verklaren dat uw echtgenoot kort na het uitbreken van het gewapend conflict tussen Georgië en Zuid-Ossetië in augustus 2008 door Russische militairen werd gearresteerd en een aantal dagen werd vastgehouden omdat hij verdacht werd van banden met terroristen vanwege zijn Afghaanse afkomst.

In Afghanistan ondervonden u en uw echtgenoot problemen omdat u vanwege uw afkomst en uw echtgenoot vanwege zijn lidmaatschap bij de jeugdafdeling van het communistische Khalq werden beschouwd als ongelovigen.

De Conventie van Genève stelt dat de vrees voor vervolging dient te worden onderzocht ten opzichte van het land of elk van de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit.

Hoewel uw echtgenoot verklaart enkel over de Afghaanse nationaliteit te beschikken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van O.M.F. pp.15,17-18), blijkt uit informatie die het CGVS verkreeg van de Georgische ambassade in België en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat uw echtgenoot ook het Georgische staatsburgerschap verkreeg in 2013.

Ook u beschikt over de Georgische nationaliteit.

U verklaarde tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u Georgisch staatsburger bent en dat u voor jullie vertrek uit Zuid-Ossetië in augustus 2008 in het bezit was van een Georgische

identiteitskaart die u achtergelaten hebt in Afghanistan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/11/2014, p. 2, 3).

Ook uw echtgenoot verklaart dat u voor jullie vertrek uit Zuid-Ossetië wel degelijk het Georgisch staatsburgerschap bezat, dat u in het bezit was van een Georgische identiteitskaart, en dat u ook actueel nog altijd Georgisch staatsburger bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van O.M.F., d.d. 26/03/2014, p. 9, 10, 17, 18).

In uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal had u weliswaar verklaard niet zeker te weten of u al dan niet het Georgische staatsburgerschap had, omdat u voor het uiteenvallen van de Sovjet-Unie Georgië verlaten had en pas in 1999 bent teruggekeerd naar Zuid-Ossetië waar u nooit in het bezit zou zijn geweest van een Georgisch identiteitsdocument (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/03/2014, p. 2, 3, 5), maar in uw tweede gehoor gaf u van bij het begin onmiddellijk aan dat u de vragen tijdens uw eerste gehoor in verband met uw staatsburgerschap en uw etnische origine niet goed begrepen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/11/2014, p. 2, 3).

Gezien de vaststelling dat zowel u als uw echtgenoot beschikt over de Georgische nationaliteit, dient jullie vrees te worden beoordeeld ten opzichte van Georgië.

Jullie vrezen in geval van terugkeer naar Zuid-Ossetië opnieuw problemen te krijgen.

U verklaart dat uw echtgenoot opnieuw problemen zou krijgen met de personen die hem in augustus 2008, kort na het uitbreken van het gewapend conflict tussen Georgië en Zuid-Ossetië, hebben laten arresteren door de Russische militairen in samenwerking met de lokale ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/11/2014, p. 4, 5, 7, 8).

Uw echtgenoot vreest de lokale Zuid-Ossetische politie omdat hij hen destijds heeft beloofd niet terug te keren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van O.M.F. p.23).

Aangaande deze vrees kan vooreerst opgemerkt worden dat de actualiteit van deze vrees niet meer gegrond lijkt.

Uit de verklaringen van uw man blijkt vooral dat de aanhouding en mishandeling gebeurden in de context van het aan de gang zijnde conflict, dat hij na twee dagen werd vrijgelaten, en dat er nergens sprake van objectieve elementen/beschuldigingen waardoor het niet aannemelijk is dat hij meer dan zes jaar na dit incident opnieuw zou geïsoleerd en vervolgd worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van O.M.F. pp.10,11).

In deze context kan ook opgemerkt worden dat jullie deze problemen niet hebben aangehaald bij jullie asielaanvraag, hoewel toch gevraagd werd naar de belangrijkste asielmotieven (zie schriftelijke verklaring CGVS).

Uw echtgenoot verklaart weliswaar dat hij zich heeft beperkt tot de problemen in Afghanistan en ze niets hebben gevraagd daarover (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van O.M.F., d.d. 26/03/2014, p. 12), maar alleszins is dit een aanwijzing dat deze feiten in jullie hoofde geen actuele en ernstige vrees uitmaken.

In ieder geval zijn deze problemen lokaal van aard, en kan gelet op de de facto scheiding tussen Zuid-Ossetië en Georgië sinds 2008 (zie info toegevoegd aan uw administratief dossier), en wat betreft deze problemen, gesteld worden dat u elders in Georgië geen risico loopt op vervolging omdat u in 2008 één keer in het vizier bent geweest van de lokale Ossetische en Russische autoriteiten.

U verklaarde weliswaar dat u vreesde dat uw echtgenoot zijn concurrenten in de zakenwereld van wie u vermoedde dat ze verantwoordelijk waren voor zijn problemen in augustus 2008 ook elders in Georgië zou kunnen tegenkomen. U veronderstelde dat deze personen toen bepaalde informatie over uw echtgenoot doorgegeven hadden aan de lokale ordediensten waardoor hij gearresteerd werd door de Russische militairen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/11/2014, p. 7, 8, 9).

Maar deze bewering is om volgende redenen echter niet overtuigend.

Uw verklaringen (zowel de verklaring dat de concurrenten van uw man achter zijn aanhouding zitten als de verklaring dat ze hem actueel binnen Georgië nog zullen zoeken en vervolgen) zijn enkel ingegeven door louter vermoedens die niet gestaafd worden door objectieve feiten.

In deze context is het tevens opmerkelijk dat uw echtgenoot dit motief nergens aangehaald heeft met betrekking tot zijn aanhouding of actuele vrees.

Er kan met andere woorden niet gesteld worden dat deze vrees, voor zover er nog sprake is van een actuele vrees, het lokaal karakter overstijgt.

Geconfronteerd met een eventuele terugkeer naar Georgië, exclusief Zuid-Ossetië, verklaart u dat u in geval van terugkeer naar Georgië ook vreesde om geïsoleerd te worden door de autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/03/2014, p. 11), omdat u geboren bent in Zuid-Ossetië en daar ook gewoond hebt.

Hierover kan opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat u louter omwille van het feit dat u uit Zuid-Ossetië afkomstig bent problemen zou krijgen met de Georgische autoriteiten gezien uit uw verklaringen nergens gebleken is dat u over enige gevoelige informatie over het Ossetische kamp zou

beschikken of toegang zou hebben tot het verwerven van dergelijke informatie waardoor de Georgische autoriteiten geen enkele reden hebben om u te viseren.

Deze appreciatie kan afgeleid worden uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier.

U dacht verder ook dat de Georgische autoriteiten u enkel omwille van uw herkomst uit Zuid-Ossetië misschien wel geen nieuwe identiteitsdocumenten zouden willen uitreiken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/03/2014, p. 11).

Behalve dat dit loutere veronderstellingen zijn die u niet kon staven met enig objectief gegeven, kan er in verband hiermee op gewezen worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat personen die hun staatsburgerschap van Georgië willen laten vaststellen hun aanvraag en alle benodigde documenten kunnen indienen bij de Civil Registry Agency (CRA) in Tbilisi of bij één van de regionale kantoren.

Indien iemand niet meer over documenten beschikt die zijn staatsburgerschap bewijzen, kunnen de gegevens ook op andere wijze verkregen worden. Zo beschikt de CRA over een digitaal registratiesysteem waarin gegevens, aanvragen, en officiële documenten opgeslagen staan. Als de gegevens nog niet digitaal beschikbaar zijn, kunnen deze in het archief worden opgezocht.

Uit deze informatie blijkt verder dat het vaststellen van het staatsburgerschap van personen afkomstig uit Zuid-Ossetië weliswaar problematisch kan zijn, omdat sinds het conflict de documenten die daar in de archieven opgeslagen liggen voor Georgië niet meer toegankelijk zijn en personen die niet meer over documenten beschikken bijgevolg opnieuw moeten geïdentificeerd worden. Dit gebeurt dan voornamelijk door middel van getuigenverklaringen (in casu bijvoorbeeld uw zonen).

Uit deze informatie blijkt echter nergens dat de Georgische autoriteiten enkel en alleen omwille van iemands herkomst uit Zuid-Ossetie doelbewust zouden weigeren om aan die persoon de nodige documenten af te leveren.

Bijgevolg dient nog onderzocht of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met jullie persoonlijke omstandigheden kan echter aangenomen worden dat uw echtgenoot en u elders in Georgië, met name in Tbilisi, over een veilige en ook op sociaal-economisch vlak redelijke vestigingsmogelijkheid beschikken.

U verklaarde dat uw echtgenoot en u in Tbilisi niet over enige middelen zouden beschikken om in jullie levensonderhoud te kunnen voorzien. U verwees in verband hiermee naar jullie niet meer zo jonge leeftijd en naar de algemene moeilijke situatie in Georgië op het vlak van werkgelegenheid en sociale voorzieningen. U stelde ook dat de gezondheid van uw echtgenoot niet goed meer is ten gevolge van zijn mishandeling door Russische militairen in 2008 waardoor hij niet meer in staat zou zijn om elders een nieuw bestaan uit bouwen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/11/2014, p. 9, 10).

Uw echtgenoot verklaart dat hij in Georgië niet zal geaccepteerd worden omdat hij er niets heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van O.M.F., d.d. 26/03/2014, p. 23).

Deze redenen overtuigen de Commissaris-generaal niet om geen intern vluchtalternatief te overwegen. Niet alleen indiceren deze motieven geen vervolging of ernstige schade, uit jullie verklaringen is gebleken dat jullie een netwerk hebben in Tbilisi (jullie zonen), dat jullie een hoog opgeleid profiel hebben, en dat jullie in het verleden reeds meermaals op eigen kracht een nieuw leven hebben opgebouwd.

Zo blijkt dat zowel u als uw echtgenoot universitair geschoold zijn, jullie jarenlang de nodige werkervaring hebben opgedaan, u als leerkracht in het middelbaar onderwijs en uw echtgenoot met zijn werk voor de Afghaanse ambassade en in het zakenleven met een eigen bedrijf (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/03/2014, p. 3, 4, 5, 8, 9, 11) waardoor jullie in jullie levensonderhoud konden voorzien.

Bovendien hebben jullie ook na jullie vertrek uit Zuid-Ossetië in 2008 en dus ondanks de door u aangehaalde gezondheidsproblemen van uw echtgenoot toch gedurende vier jaar in Moskou gewoond, hebben jullie er een appartement gehuurd, en had uw echtgenoot er nog altijd zijn eigen bedrijf (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/11/2014, p. 8, 11), waaruit blijkt dat jullie daar wel een leven konden opbouwen.

Verder hebben jullie sinds jullie huwelijk gedurende langere periodes op verschillende plaatsen gewoond en gewerkt, met name in Georgië, Rusland, Zuid-Ossetië en Afghanistan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/03/2014, p. 2, 3, 4, 7, 8, 9, 11), waaruit eveneens de nodige durf en ondernemingszin blijken.

Het is dan ook redelijk te verwachten dat personen met jullie profiel in staat zijn om in Tbilisi een bestaan uit te bouwen, zeker gezien u en uw echtgenoot daar ook over een nauw familienetwerk beschikken, met name jullie twee meerderjarige zonen, waarop jullie kunnen terugvallen. U verklaarde dat uw zonen al sinds 2000 in Tbilisi wonen en werken, en er ook geen problemen kennen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/03/2014, p. 3, 8).

Uit uw verklaringen is verder gebleken dat u ook vanuit België nog altijd contact met uw zonen onderhoudt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/03/2014, p. 5). Behalve dat u verklaarde dat ze u ook niet aan werk kunnen helpen, gaf u nergens aan dat uw zonen niet bereid zouden zijn om u en uw echtgenoot te ondersteunen.

Bovenstaande vaststellingen zijn bijgevolg niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Uw diploma, uw werkkaart, uw Afghaans identiteitsdocument, en uw werkkaart van de Russische Federatie bevatten namelijk louter persoonsgegevens, gegevens aangaande uw opleidingsniveau, en tonen uw verblijf in Afghanistan en de Russische Federatie aan, wat hier niet in twijfel wordt getrokken, maar bevatten verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

De documenten die worden voorgelegd door uw echtgenoot namelijk zijn diploma's, zijn taskara, een bewijs van zijn legerdienst, een dreigbrief van de taliban en een document over het bedrijf waarvoor hij in Afghanistan werkte, kunnen evenmin bovenstaande appreciatie wijzigen.

Deze documenten hebben betrekking op zijn Afghaanse nationaliteit, zijn studies en werkzaamheden en zijn problemen in Afghanistan, gegevens die niet betwist worden.

Deze documenten bevatten echter geen informatie die een ander licht kan werpen op bovenstaande motivering."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet teruggeleid mag worden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote, A.C..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 148 434 van 23 juni 2015 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.C. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 januari 2015 (zie p. 3) de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar in de beslissing van de commissaris-generaal gesteld wordt dat de echtgenoot van verzoekster beschikt over de Georgische nationaliteit, zodat zijn vrees dient beoordeeld te worden ten opzichte van Georgië, wordt in het verzoekschrift betwist dat hij zou beschikken over de Georgische nationaliteit.

Verzoekster stelt dat haar man thans kennis kreeg van de informatie die de commissaris-generaal bekam van het consulaat van Georgië doch hij eerder op geen enkele manier met deze informatie geconfronteerd werd -alleen op het verhoor op 12 november 2014 van verzoekster kwam dit ter sprake- zodat hij nooit eerder de kans heeft gehad om hierop te repliceren.

Zij voert aan dat haar man geen weet had dat hij als Georgisch staatsburger geregistreerd stond en alleen maar kan bedenken dat dergelijke registratie er is gekomen door toedoen van de mensensmokkelaar die hen heeft doen reizen met een Oekraïens paspoort.

Opgemerkt wordt dat de foto's inderdaad op hem slaan, maar dat het precies die foto's zijn die hij aan de mensensmokkelaar overhandigd heeft, dat de naam en de geboortedatum niet volledig correct zijn, hetgeen erop wijst dat er ergens een manipulatie gebeurde en dat hij in 2013 in Afghanistan verbleef, zodat het evenmin aannemelijk is dat hij op dat moment via de reguliere weg het Georgisch staatsburgerschap zou bekomen hebben.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat er aldus wel degelijk dient van uitgegaan te worden dat de man van verzoekster de Afghaanse nationaliteit bezit, conform zijn taskara en andere documenten die hij voorlegde, zodat de vrees dient beoordeeld te worden ten opzichte van Afghanistan.

Er wordt aangevoerd dat zowel de man van verzoekster als verzoekster zelf tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal op afdoende wijze aangetoond hebben dat ze in Afghanistan gevaar lopen, dit omwille van het geloof van verzoekster hetgeen volgens het verzoekschrift nergens in de beslissing van de commissaris-generaal wordt betwist.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal oordeelde dat zij beschikt over de Georgische nationaliteit, zodat haar vrees dient beoordeeld te worden ten opzichte van Georgië, terwijl het geenszins vaststaat dat zij op heden over de Georgische nationaliteit beschikt.

Zij stelt dat zij geboren is in hetgeen thans Zuid-Ossetië is, wat aanvankelijk de Sovjet-Unie was en later Georgië werd.

Zij merkt op dat zij bij beide verhoren, alsook in het schrijven van 27 maart 2014 van haar advocaat, verklaarde dat zij op heden geen enkele identiteitskaart of paspoort heeft, zodat zij niet met zekerheid kan zeggen of en welke nationaliteit zij heeft. Zij voegt eraan toe dat zij in 2008 wel beschikte over een Georgische identiteitskaart zodat zij aanneemt dat zij toen wel degelijk de Georgische nationaliteit had, maar dat dit geenszins betekent dat dit op vandaag nog steeds zo is.

Zij verwijst naar de informatie gevoegd bij het administratief dossier, waaruit blijkt dat men het Georgische staatsburgerschap verliest indien men permanent woonachtig is geweest buiten Georgië en zonder geldige redenen gedurende een periode van twee jaar niet geregistreerd geweest is bij een consulaat van Georgië, alsook dat het vaststellen van het staatsburgerschap van mensen afkomstig uit Abchazië en Zuid-Ossetië problematisch is.

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal geen enkel concreet onderzoek gevoerd naar haar nationaliteit; zij voert aan dat van haar, een asielzoekster, bezwaarlijk verwacht kan worden dat zij contact legt met de Georgische autoriteiten om meer info te krijgen over haar nationaliteit.

Zij besluit dat, gelet op het feit dat haar nationaliteit niet vaststaat, haar vrees dan ook beoordeeld dient te worden ten opzichte van het land waar zij verbleef, zijnde Afghanistan.

Verzoekster merkt op dat de commissaris-generaal oordeelde dat zij en haar man geen gegronde vrees vertonen in geval van een terugkeer naar Georgië en stelt dat ze, zelfs indien zou geoordeeld worden dat ze beiden het staatsburgerschap van Georgië hebben, wél degelijk grond hebben om te vrezen voor een terugkeer naar Georgië.

Verzoekster verwijst hierbij naar de problemen die haar man in 2008 in Tskhinvali in Georgië ondervond met de ordediensten en aan wie hij beloofd heeft om niet meer terug te keren.

Zij verwijst naar de algemene informatie over Georgië, waaruit zou blijken dat de rechtsgang in Georgië nog steeds gekenmerkt wordt door partijdigheid en corruptie, hetgeen eveneens geldt voor arrestaties en detenties.

Zij besluit dat haar man dan ook voldoende reden heeft om te vrezen voor een terugkeer naar Georgië, ook al zijn er intussen vele jaren verstreken en zou hij zich vestigen in een ander deel van Georgië.

Dat verzoekster en haar man dit aspect niet hebben aangehaald bij hun asielaanvraag, komt volgens verzoekster enkel omdat ze er vanuit gingen dat hun vrees zou beoordeeld worden ten opzichte van Afghanistan en niet ten opzichte van Georgië.

Ook wordt nog aangevoerd dat de man van verzoekster bijkomend nog vrees koestert bij terugkeer naar Georgië, omwille van het feit dat kan ontdekt worden dat hij, door de manipulatie van de mensensmokkelaar, geregistreerd staat als Georgisch staatsburger.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen dan wel haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, subsidiair haar zaak te verwijzen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek omtrent de nationaliteit.

2.2. Beoordeling

2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Vluchtelingenstatus

2.3.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de asielaanvraag van verzoekster en haar echtgenoot ten overstaan van Georgië worden beoordeeld, gezien:

(i) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat CEDOCA informatie verkreeg van de Georgische ambassade in België waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot het Georgische staatsburgerschap verkreeg in 2013;

(ii) verzoekster tijdens haar tweede verhoor op 12 november 2014 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij, vóór haar vertrek uit Zuid-Ossetië in augustus 2008, in het bezit was van een Georgische identiteitskaart (zie het verhoorverslag, p. 2, 3) en ook haar echtgenoot verklaarde dat zij vóór hun vertrek uit Zuid-Ossetië, het Georgisch staatsburgerschap bezat, dat zij in het bezit was van een Georgische identiteitskaart en dat zij ook actueel nog altijd Georgisch staatsburger is (zie het verhoorverslag van 26 maart 2014 van O.M.F., p. 9, 10, 17, 18).

De Raad wijst erop dat uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Dat de echtgenoot van verzoekster mogelijk ook nog over de Afghaanse nationaliteit beschikt, leidt in zijn geval niet tot een toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volgens de definitie van vluchteling in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling immers elke persoon die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land

waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit.

Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept".

Dit laatste geldt ook voor de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Volgens artikel 2, k) van Richtlijn 2004/83 moet onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan.

Het volstaat met andere woorden om een asielrelaas te beoordelen naar één referentieland waarvan de asielzoeker de nationaliteit draagt.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de man van verzoekster pas recentelijk kennis kreeg van de informatie die de commissaris-generaal bekam van het consulaat van Georgië, doch hij eerder op geen enkele manier met deze informatie geconfronteerd werd -alleen op het verhoor op 12 november 2014 van verzoekster kwam dit ter sprake- zodat hij nooit eerder de kans heeft gehad om hierop te reageren, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat luidt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren".

In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd: "Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aldus geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd.

Bovendien hebben verzoekster en haar echtgenoot door middel van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal kennis genomen van de informatie aangaande de Georgische nationaliteit van de man en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen ze ook hebben gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

De Raad merkt verder nog op dat de beweringen in het verzoekschrift, met name dat haar man geen weet had dat hij als Georgisch staatsburger geregistreerd stond, dat hij alleen maar kan bedenken dat dergelijke registratie er is gekomen door toedoen van de mensensmokkelaar die hen heeft laten reizen met een Oekraïens paspoort, dat het precies die foto's in het paspoort zijn die hij aan de mensensmokkelaar overhandigd heeft, dat de naam en de geboortedatum niet volledig correct zijn, hetgeen erop wijst dat er ergens een manipulatie gebeurde, en dat haar man in 2013 in Afghanistan verbleef, zodat het evenmin aannemelijk is dat hij op dat moment via de reguliere weg het Georgisch staatsburgerschap zou bekomen hebben, geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot thans ook over het Georgische staatsburgerschap beschikt en dat hij, volgens de "State Service Development Agency (Ministry of Justice) via Ministry of Foreign Affairs" van Georgië, geregistreerd staat als Georgisch staatsburger sinds 2013.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster nalaat met objectieve gegevens aan te tonen op welke wijze de mensensmokkelaar haar echtgenoot het Georgisch staatsburgerschap bezorgde, laat zij tevens na aan te geven hoe dit een invloed zou hebben op het feit dat verzoeker momenteel, volgens de Georgische autoriteiten en databank, wél degelijk de Georgische nationaliteit bezit.

De Raad merkt nog op dat verzoekster ook niet aannemelijk maakt dat haar man vrees dient te koesteren bij terugkeer naar Georgië omwille van het feit dat kan ontdekt worden dat hij, door de manipulatie van de mensensmokkelaar, zoals zij aanvoert in haar verzoekschrift, geregistreerd staat als Georgisch staatsburger.

Verzoekster voert ook aan dat het geenszins vaststaat dat zij op heden over de Georgische nationaliteit beschikt, dat zij geboren is in hetgeen thans Zuid-Ossetië is, wat aanvankelijk de Sovjet-Unie was en later Georgië werd, dat zij bij beide verhoren, alsook in het schrijven van 27 maart 2014 van haar advocaat, verklaarde dat zij op heden geen enkele identiteitskaart of paspoort heeft, zodat zij niet met zekerheid kan zeggen of en welke nationaliteit zij heeft en dat haar bezit van een Georgische identiteitskaart in 2008 geenszins betekent dat dit op vandaag nog steeds zo is.

De Raad wijst erop dat verzoekster tijdens haar tweede verhoor op 12 november 2014 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij, voor het vertrek uit Zuid-Ossetië in augustus 2008, in het bezit was van een Georgische identiteitskaart (zie het verhoorverslag, p. 2, 3) en dat ook haar echtgenoot verklaarde dat zijn vrouw vóór hun vertrek uit Zuid-Ossetië, het Georgisch staatsburgerschap bezat, dat zij in het bezit was van een Georgische identiteitskaart en dat zij ook actueel nog altijd Georgisch staatsburger is (zie het verhoorverslag van 26 maart 2014 van O.M.F., p. 9, 10, 17, 18).

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat personen die hun staatsburgerschap van Georgië willen laten vaststellen hun aanvraag en alle benodigde documenten kunnen indienen bij de "Civil Registry Agency" in Tbilisi of bij één van de regionale kantoren. Indien iemand niet meer over documenten beschikt die zijn staatsburgerschap bewijzen, kunnen de gegevens ook op andere wijze verkregen worden. Zo beschikt de CRA over een digitaal registratiesysteem waarin gegevens, aanvragen, en officiële documenten opgeslagen staan. Als de gegevens nog niet digitaal beschikbaar zijn, kunnen deze in het archief worden opgezocht.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar deze informatie gevoegd bij het administratief dossier, waaruit volgens haar zou blijken dat het vaststellen van het staatsburgerschap van mensen afkomstig uit Abchazië en Zuid-Ossetië problematisch is, antwoordt de Raad dat uit deze informatie blijkt dat het vaststellen van het staatsburgerschap van personen afkomstig uit Zuid-Ossetië, inderdaad problematisch kan zijn omdat sinds het conflict de documenten die in de archieven opgeslagen liggen, voor Georgië niet meer toegankelijk zijn. Deze informatie stelt echter verder dat personen die niet meer over documenten beschikken bijgevolg opnieuw geïdentificeerd moeten worden, wat dan voornamelijk door middel van getuigenverklaringen gebeurt (in casu bijvoorbeeld verzoeksters zonen).

Uit deze informatie blijkt dan ook geenszins dat de Georgische autoriteiten enkel en alleen omwille van iemands herkomst uit Zuid-Ossetië zouden weigeren om aan die persoon de nodige documenten af te leveren. Verzoekster laat zelf na dit met enige objectieve gegevens aan te tonen.

Aangaande het motief in het verzoekschrift uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat men het Georgische staatsburgerschap verliest indien men permanent woonachtig is geweest buiten Georgië en zonder geldige redenen gedurende een periode van twee jaar niet geregistreerd geweest is bij een consulaat van Georgië, is de Raad van oordeel dat verzoekster zich beperkt tot een selectieve lezing van deze informatie.

De informatie stelt immers eveneens dat het feit dat een Georgisch staatsburger in het buitenland woont, op zichzelf niet leidt tot de beëindiging van het Georgisch staatsburgerschap (zie "Thematisch ambtsbericht staatsburgerschafts- en vreemdelingenwetgeving in Georgië" van augustus 2011, p. 16) en dat het betreffende artikel 32(b) van de Staatsburgerschaftswet van Georgië in de praktijk nooit gebruikt wordt, dat het een "dead article" betreft (zie "Thematisch ambtsbericht staatsburgerschafts- en vreemdelingenwetgeving in Georgië" van augustus 2011, p. 25).

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat van verzoekster -een asielzoekster- bezwaarlijk verwacht kan worden dat zij contact legt met de Georgische autoriteiten om meer info te krijgen over haar nationaliteit, antwoordt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en verzoekster moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt immers een negatieve indicatie in met betrekking tot verzoeksters asielrelaas (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de advocaat van verzoekster, een brief -gedateerd op 15 januari 2015- bezorgde aan het Commissariaat-generaal, met de mededeling: "Vooreerst is het zo dat mevrouw C. niet de Russische maar wel de Georgische nationaliteit heeft" (zie inventaris: "briefwisseling advocaat", stuk 13).

2.3.2. De Raad is voorts van oordeel dat verzoekster en haar echtgenoot geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet ten aanzien van Georgië aantonen, gezien:

(i) hun vrees voor de lokale Zuid-Ossetische politie niet meer actueel (zie het verhoorverslag van 26 maart 2014 van O.M.F., p. 10, 11) en slechts lokaal van aard was;

(ii) verzoeksters vrees dat zij in geval van terugkeer naar Georgië, geïdentificeerd zal worden door de autoriteiten omdat zij geboren is in Zuid-Ossetië en daar ook gewoond heeft (zie het verhoorverslag van 26 maart 2014, p. 11) niet aannemelijk is, daar uit haar verklaringen nergens gebleken is dat zij over enige gevoelige informatie over het Ossetische kamp zou beschikken of toegang zou hebben tot het verwerven van dergelijke informatie, waardoor de Georgische autoriteiten geen enkele reden hebben om haar te viseren, zoals blijkt uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier;

(iii) verzoekster en haar echtgenoot over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in Tbilisi.

Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar de algemene informatie over Georgië, waaruit zou blijken dat de rechtsgang aldaar nog steeds gekenmerkt wordt door partijdigheid en corruptie, hetgeen eveneens geldt voor arrestaties en detenties, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeksters relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE